

Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (Výroční zpráva dle § 18 InfZ)

I.

V roce 2019 bylo k Českému rozhlasu podáno celkem dvacet jedna žádostí o poskytnutí informace na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“).

Devět žádostí bylo podáno fyzickými osobami a dvanáct osobami právníckými. Žádosti o poskytnutí informace dle InfZ byly vyřízeny takto:

Ve třinácti případech bylo žádostem vyhověno a požadované informace byly beze zbytku poskytnuty.

Ve třech případech byla část požadované informace poskytnuta, část žádosti o poskytnutí informace byla rozhodnutím povinného subjektu odmítnuta.

Ve čtyřech případech byla žádost o poskytnutí informace rozhodnutím odmítnuta. V jednom případě bylo proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podáno odvolání, kdy odvolací orgán odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V jednom případě zaslal Český rozhlas podle § 17 odst. 3 InfZ žadateli oznámení o výši úhrady nákladů spojených s pořízením kopií částí informací požadovaných žadatelem v listinné podobě. K 31.12.2019 ještě neskončila žadateli lhůta na úhradu těchto nákladů. Zbývající část žádosti o poskytnutí informace byla rozhodnutím povinného subjektu odmítnuta.

V roce 2019 Český rozhlas neposkytl žádné výhradní licence.

V roce 2019 nebyly u Českého rozhlasu podány žádné stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a InfZ.

Poskytnuté informace Český rozhlas zveřejňuje také způsobem umožňujícím dálkový přístup na svých webových stránkách <https://informace.rozhlas.cz/pravo-na-informace-7754007>

II.

V roce 2019 nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 10 A 96/2015, který rozhodl takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 24.4.2015, č.j. Inf. CRo 2/2015-4, a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2015 č.j. Inf. ČRo 2/2015 – 2, se zrušují.
- II. Žalovanému se ukládá, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informace uvádějící výši platů náměstků generálního ředitele Českého rozhlasu a šéfredaktorů celoplošných stanic Českého rozhlasu – Radiožurnál, Dvojka, Vltava, Plus, a to jak základních platů, tak funkčních příplatků, požitků a bonusů v období leden 2014 až leden 2015 včetně.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč k rukám advokátky žalovaného.

Opis podstatných částí odůvodnění tohoto rozsudku:

Mezi účastníky řízení se však vede spor o to, zda lze na žalobcem požadované informace o odměňování vedoucích zaměstnanců žalovaného vztáhnout ustanovení § 8b odst. 1 zákona o přístupu k informacím, dle nějž povinný subjekt poskytne osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, a to dle § 8b odst. 3 téhož zákona v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že uvedená ustanovení na žalobcem požadované informace nedopadají, neboť nehospodaří s veřejnými prostředky ve smyslu § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole, nýbrž s vlastními prostředky pocházejícími z koncesionářských poplatků a příjmů z podnikatelské činnosti ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu. (bod 31)

Je pravdou, že v současné době již v § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím nejsou uvedena slova „hospodařící s veřejnými prostředky“, ale nadále zákon pojednává jen o „veřejné instituci“ (tak tomu ostatně bylo již v době rozhodování zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10 A 289/2011). K vypuštění těchto slov došlo novelizačním zákonem č. 61/2006 Sb., jehož účelem však bylo pouze rozšíření okruhu veřejných institucí jako povinných subjektů. V důvodové zprávě k tomuto novelizačnímu zákonu se uvádí: „Předkladatel vychází z názoru, že žadatel má právo na informace vztahující se k působnosti veřejné instituce bez ohledu na to, zda hospodaří s veřejnými prostředky či nikoli, tento názor vychází především z povahy těchto institucí, které jsou zřízeny státem, sledují veřejný účel, jejich orgány jsou vytvářeny či spoluvytvářeny státem a stát na jejich činnost dohlíží. Vymezení znaků veřejné instituce je převzato z rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 686/02 [Sb.n.u.ÚS Svazek č. 29, Nález č. 30, str. 257]. Pokud některá instituce naplní tyto znaky, je to samo o sobě dostatečným důvodem pro to, aby i na ni dopadla povinnost poskytovat informace.“ Uvedená novela tedy nic nezměnila na předtím vysloveném závěru Ústavního soudu, že žalovaný je veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky ve smyslu zákona o přístupu k informacím. Použil-li zákonodárce následně tentýž pojem v § 8b téhož zákona, není žádný rozumný důvod se domnívat, že mu přiřkl jiný význam, než který mu přiřkl dříve a který byl dovozen judikaturou Ústavního soudu. Proto je třeba uzavřít, že žalovaný hospodaří s veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím. (bod 38)

Soud primárně vychází z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, č. 3155/2015 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že informace o příjemcích platů z veřejných prostředků je třeba podle § 8b zákona o přístupu k informacím poskytovat. Závěry tohoto rozsudku však byly zčásti korigovány nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Ústavní soud v bodu 116 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 potvrdil tu část odůvodnění výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ve které se uvádí, že platy státních zaměstnanců jsou poskytovány z veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím. Jak se ovšem uvádí v bodě 125 téhož nálezu, při poskytování informací o platech státních zaměstnanců je navíc třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených státních zaměstnanců, přičemž povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, (iv) informace existuje a je dostupná. (bod 44)

Soud zjistil, že všechny uvedené podmínky v nyní projednávané věci splněny jsou. Zprv je zřejmé, že informace existuje a je žalovanému dostupná, o této otázce mezi účastníky nebylo sporu. Zadruhé je třeba posoudit, zda žalobce plní úkoly či poslání dozoru nad

činností veřejných institucí. V tomto ohledu mezi účastníky bylo od počátku řízení nesporné, že je žalobce novinář, který dříve pracoval jako zaměstnanec žalovaného, a v současné době se věnuje otázkám fungování a hospodaření žalovaného. Již tento poznatek dle názoru soudu postačuje k závěru, že žalobce plní úkoly dozoru veřejnosti, respektive roli tzv. *společenského hlídacího psa*. (bod 45)

Je dále zřejmé, že se požadovaná informace týká veřejného zájmu. Z povahy věci vyplývá, že veřejnost má legitimní zájem být informována o odměnách osob zastávajících vrcholné vedoucí funkce v médiu veřejné služby, které značnou část svých zdrojů čerpá z koncesionářských poplatků. Jak ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl v bodu 97 výše citovaného rozsudku č. 3155/2015 Sb. NSS, povinnost poskytovat informace o platech se mimo jiné týká „zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných“. Tento závěr rozšířeného senátu nebyl pozdější judikaturou Ústavního soudu nikterak zpochybněn. V nyní projednávané věci je zřejmé, že žalobce požadoval informace právě o osobách splňujících uvedené charakteristiky. (bod 46)

Český rozhlas v souvislosti s výše uvedeným soudním řízením vynaložil výdaje na právní zastoupení ve výši 136.850,- Kč + DPH ve výši 28.739,- Kč a výdaje na náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč.